

[Petra Petersen.]

medlems stilling til lovforslaget. Senere har jeg erfaret det ærede medlems stilling, og når det ærede medlem nu fremkommer med ønsket om en moderskabsydelse, der ved siden af befolkningskommissionens forslag ikke engang er en bastard, men en abort, idet forslaget overhovedet ikke vil få nogen som helst betydning for det forhold, der ønskes rettet, ja, så tvivler jeg på det ærede medlems evner og vilje til at kæmpe.

Nej, ærede medlem, skal vi bekæmpe de illegale aborter og skal vi gennemføre en moderskabsydelse, som har betydning, så må kvinderne på rigsdagen stå sammen om at få gennemført befolkningskommissionens forslag. Her burde i alle tilfælde ikke forskellig politisk opfattelse skille os, her burde vi stå sammen og vise de tusinder af kvinder i dette land, der stadig håber på, at befolkningskommissionens forslag må blive gennemført, at kvinderne på rigsdagen forstår mødrenes trængsler og ønsker at komme dem til hjælp. Jeg vil også tro, at det ikke alene er kvinderne, men også store dele af de mandlige medlemmer her i tinget, der i dag forstår nødvendigheden af at gennemføre en moderskabsydelse som den, befolkningskommissionen har udarbejdet forslaget om.

Da vi i 1946 gennemførte loven om mælkehjælp, udtalte den højtærede socialminister som sit partis ordfører ved anden behandling — hvis jeg må have lov til at citere:

„Ærede medlemmer vil af betænkningen se, at der i udvalget også har været drøftet problemer fra befolkningskommissionens betænkning, spørgsmål, der står i forbindelse med moder og barn. Det er klart, at socialdemokratiet i høj grad interesserer sig for de spørgsmål, der er rejst i denne betænkning. Såvidt jeg erindrer, var det ærede medlem hr. Hartvig Frisch og fru Nina Andersen mit partis repræsentanter i denne kommission, og de synspunkter, som er nedlagt i de lovforslag, befolkningskommissionen har udarbejdet, har fået tilslutning fra mit partis repræsentanter. Jeg vil gerne understrege det ønskelige i, at de spørgsmål, der er fremdraget af befolkningskommissionen, tages op af den højtærede arbejds- og socialminister til overvejelse og behandling, en overvejelse, der forhåbentlig må føre til, at regeringen fremsætter lovforslag, som rigsdagen i enighed vil gennemføre. Der er her tale om forhold, der står i forbindelse med spørgsmålet moder og barn, men som også griber ind i kvindernes stilling og rettigheder på arbejdspladser.“

Ja, højtærede socialminister, sådan talte det ærede medlem hr. Strøm i 1946.

Kvinderne trænger stadig til svangerskabshvile og til, at deres rettigheder på arbejdspladserne beskyttes, når de på grund af en fødsel må afbryde deres arbejde for en tid. Det bør ikke alene være en del af de udearbejdende kvinder, der har ret til svangerskabshvile med dagpenge, det bør være alle udearbejdende kvinder, og der bør ydes alle kvinder, der opfylder dette lovforslags bestemmelse, hjælp til de med fødslen forbundne udgifter.

Mødrehjælpsinstitutionernes økonomiske vilkår er ikke af den beskaffenhed, at institutionerne er i stand til at yde den hjælp, der er nødvendig. Her får kun de allerdårligst stillede kvinder hjælp, og mange gange sker det sikkert, at de mødre, der afvises, og som mødrehjælpen gerne ville have hjulpet, om den havde haft midler dertil, slutter sig til de 11 000.

Mødrehjælpsinstitutionernes opgaver er mange. Rundt omkring i landet sidder der dygtige og ansvarsbevidste kvinder, der gennem årene har udført et stort arbejde mellem de mange ulykkelige og fortvivlede kvinder, der har henvendt sig til institutionerne, men forholdene i Danmark er ikke, som filmen „Vi vil ha' et barn“ viste os. Alle døre åbner sig ikke i Danmark for den kvinde, gift eller ugift, der skal have et barn. Der er ikke venlige gamle herrer, der åbner deres døre for den ugifte moder, og der står ikke fine fødeklinikker parat til at modtage den unge moder, når hun skal føde sit barn. Der er ikke narkose og venlige læger parat til at hjælpe, og der står ikke fine monterede barneværelser og venter på barnet, når det med moderen kommer hjem fra klinikken. Nej, der mangler meget; det var ønskeligt, at vi kunne opnå alt det, som filmen viste, men der er langt igen. Kunne vi endda enes om at gennemføre dette lovforslag, så var vi et lille stykke på vej. Vi har ikke engang sikret den fødende kvinde, at hun under fødslen får betryggende hjælp i hjemmet, hvis hun ikke har råd til at føde sit barn på klinik, hvad der er nr. 1.

Vi har fået en lov om husmoderafløsning; efter den burde hjælpen være gratis for den kategori af medborgere, der efter dansk lovgivning anses som ubemidlede, men det blev den ikke. Selv med forholdsvis små indtægter skal der betales for hjælpen. Ved anden behandling af loven om husmoderafløsere sagde jeg, at hvis loven blev vedtaget i den udformning, den havde, så at hjælpen ikke blev gratis for de ubemidlede, ville arbejderkvinderne som før få lov til